

[Forsvarsministeren.]

med det ærede Medlem Hr. Parkov, hvis Udtalelser var præget af en meget dyb Alvor.

Det ærede Medlem talte om den militære Sagkundsab, om, hvordan vi burde tage Militære med paa Raad, og nærrede i det hele taget en rasende Tro til alt, hvad der hedder Militær. Det kan jeg godt forstaa fra hans Standpunkt, men mon vi egentlig ikke her i Danmark har faaet nok af dette? Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft prøvede paa historisk at gaa 100 Aar tilbage i Tiden, vi behøver ikke at nøjes med 100 Aar, vi kan godt gaa 300 Aar tilbage i Tiden, da Militæret i langt større Udstrækning raadede og dominerede end i Dag.

Og saa siger jeg til det ærede Medlem: Hvad har da dette Militær udrettet? Hvad har det naaet ud over Nederlag paa Nederlag, Aflevering paa Aflevering af dansk Landomraade? I Tider, hvor der ikke har været nogen til at passe paa Militæret, hvor det næsten kunde te sig, som det vilde, har det maatte aflevere Omraade efter Omraade. En eneste Gang havde man noget, der fik Karakter af en Sejr, det var, da man i 1848—51 nedkæmpede en Oprørsbevægelse, fordi vi stadig var flere end dem, vi førte Kamp imod. Men ellers? Intet. Jo, vi har et Resultat, Danmark har vundet Land i de 300 Aar, men det var, den Gang Militæret ikke var med, den Gang vi ikke var med i Krigen; da vandt vi Land. Men naar Militæret har været med, naar vi har ladet det raade, har det betydet den ene Landafstaaelse efter den anden.

Og bagefter kommer de og siger: Lad nu os faa Lov at raade, saa skal vi nok udrette rene Vidundere! Jeg tror, det ærede Medlem vil forstaa, at Tilliden til den militære Sagkundsab bliver ikke saa overvældende efter dette.

Naar dernæst det ærede Medlem Gang paa Gang fremhævede Hæren, Officererne som Betyggelse for en rolig Udvikling, saa synes jeg heller ikke, vi nogen Sinde har set Erfaringer for dette. Jeg har ikke set det. Nu taler jeg i al Almindelighed, naar jeg ser paa, hvorledes det ser ud Verden over. Naar der et Sted kommer et Kup, hvorved man prøver at gennemføre noget nyt, er saa ikke Hæren næsten altid med til at bryde med de bestaaende Love?

Er det ikke Hæren, der er Faren? Er det ikke Hæren, der fører an, hver Gang der er Tale om at bryde med de bestaaende Ordninger? Hvor har vi i Virkeligheden set Hæren som Ordensvogteren, som den, der vaager over, at Landets Love respekteres? Jeg har aldrig set det; jeg taler her i Almindelighed, som Forholdene er Landene over.

Men jeg vil gaa videre. Vi har jo ogsaa herhjemme haft nogle smaa Tilløb. Da Mussolini begyndte nede i Italien, begyndte ogsaa nogle herhjemme at sige: saadan noget maa vi ogsaa have, vi maa have noget Fascisme herhjemme; og naar vi ser efter, hvem det var, ja, saa stod der — det kunde vi vide paa Forhaand — et Par forhenværende Officerer som Ledere; det kunde man sige sig selv, naar der var Tale om noget, der tenderede henimod Oprør. Eller nu til sidst, da Nationalsocialisterne begyndte. Da var der ogsaa en Mand, der sagde: skal vi ikke prøve paa noget Nationalsocialisme herhjemme; det var en Ritmester.

I det hele taget tror jeg ingenlunde, vi kan sige, at de Konservative eller Hæren staar som en Betyggelse for en rolig Udvikling. Der var en Gang, da det, naar vi kom ud til Møder, hed: det samfundsnedbrydende Socialdemokrati; naar vi nu kommer ud, kan vi med Henblik paa Forholdene i Europa, med Henblik paa Forholdene Verden over, roligt sige: det samfundsopbyggende Socialdemokrati kontra det samfundsnedbrydende Højreparti, de Konservative. Det er Forholdet. Det er netop de Konservative, der er Uromomentet alle Vegne; hvor de sejrer, er der Fare. Det er Stillingen.

Derefter talte baade det ærede Medlem Hr. Parkov og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft om Flaadeordningen. De talte om, hvor elendig denne Flaadeordning var, og om, at de heller intet Medansvar havde for den daarlige Tilstand, hvori Flaaden befandt sig. Jeg bliver nødt til at komme med et lille Bevis for, hvordan Højres Stilling er, for at faa standset dette, at man, naar noget gaar galt, prøver paa, om man ikke kan snakke sig fra det.

I 1922, da Militærkommissionen skulde til at afgive sin Betænkning, da Højre og Venstre fandt hinanden med Hensyn til,